

UZASADNIENIE

Komendant Powiatowy Policji w P. skierował do tutejszego sądu wnioszek o ukaranie **R. M.** za to, że:

w dniu 22 października 2017 r. około godz. 17:30-19:00 z klatki schodowej bloku przy ul. (...) w P. okręgu (...) dokonał kradzieży roweru typu górskiego o nazwie B., koloru czarnego z czerwonymi napisami o wartości 470,00 złotych na szkodę B. G. (1) tj. o czyn z art. 119 § 1 kw

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Obwiniony R. M. w bloku przy ul. (...) w P. prowadził prace elewacyjne i wymianę okien klatkowych. W dniu 22 października 2017 roku około godziny 17:30 – 19.00 z klatki schodowej tego bloku zabrał w celu przywłaszczenia rower typu górskiego o nazwie B., koloru czarnego z czerwonymi napisami o wartości 470,00 zł na szkodę B. G. (1). Następnie rower ten oddał na przechowanie M. S., mieszkającemu w miejscowości (...). Policja odnalazła przedmiotowy rower w chwili przeszukania powyższej posesji w dniu 19 stycznia 2018 r. w związku z innym postępowaniem. Pokrzywdzona B. G. (1) rozpoznała swój rower i pokwitowała jego odbiór. Nie miała zastrzeżeń, co do jego stanu technicznego. M. S. został obwiniony w odrębnym postępowaniu o popełnienie czynu z art. 122 § 2 kw.

Obwiniony R. M. był kilkakrotnie karany sędownie za popełnienie przestępstwa. Nie notowany w bazie (...) za wykroczenia. W chwili orzekania przebywał w AŚ w S. jako osoba pozbawiona wolności w innej sprawie. Koniec kary przypadał na dzień 08 listopada 2018 r. Przed osadzeniem utrzymywał się z prac dorywczych.

(dowód: wyjaśnienia obwinionego R. M. k. 24 – 25, k. 26v., k. 35, k. 80; zeznania świadków: B. G. (1) k. 3, k. 6, k. 80 – 80v.; M. S. k. 18, k. 22v. – 23, k. 26v., k. 91v. – 92; protokół przeszukania pomieszczeń k. 19-21; protokół oględzin rzeczy wraz z dokumentacją fotograficzną k. 28-32; pokwitowanie k. 33; dane obwinionego R. M. k. 79v., k. 42; notatka ze sprawdzenia w bazie (...) k. 38; informacja z systemu NOE-SAD k. 65, 66)

Obwiniony R. M. nie przyznał się do popełnienia zarzuczonego mu czynu. Wyjaśnił, że został pomówiony przez M. S.. Nie zaprowadzał żadnych kradzionych rowerów do niego. Podał, że pracował wcześniej w bloku, gdzie skradziono rower, przy pracach elewacyjnych i wymianie okien klatkowych.

(dowód: wyjaśnienia obwinionego R. M. k.24 – 25,k. 26v.,k. 35, k. 80)

Sąd zważył co następuje:

Sąd w niniejszej sprawie rozważył wszystkie przeprowadzone w sprawie dowody, opierając swe ustalenia na zeznaniach świadka M. S., B. G. (1), a częściowo także na podstawie wyjaśnień obwinionego.

Dokonując oceny zeznań świadka M. S. Sąd dał im wiarę w całości uznając je za rzeczowe, logiczne i mogące stanowić podstawę do dokonywania w oparciu o nie właściwych ustaleń faktycznych. Opis zdarzenia przedstawiony przez świadka był spójny wewnętrznie, konsekwentny i tworzący jednolitą całość. Sąd nie dopatrył się żadnych okoliczności mogących podważyć wiarygodność złożonych przez świadka relacji ze zdarzenia z udziałem obwinionego. Ponadto, zeznania tego świadka korelują z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie, a w szczególności z zeznaniami B. G. (1), protokołami przeszukania pomieszczeń i protokołem oględzin rzeczy wraz z dokumentacją fotograficzną. Mężczyźni przed tą sprawą nie byli skonfliktowani i świadek nie miał żadnego interesu w tym, aby podawać fałszywie na niekorzyść obwinionego. Ponadto, rower został skradziony z klatki, w której wcześniej pracował obwiniony, co sam zresztą przyznał w swoich wyjaśnieniach. Świadek M. S. konsekwentnie i od samego początku wskazywał zaś na obwinionego jako sprawcę kradzieży. Zbieg okoliczności, iż wskazana przez świadka potencjalnie przypadkowa osoba pracowała wcześniej akurat w miejscu kradzieży roweru, w tym wypadku byłby

wysoce nieprawdopodobny. Sam M. S. został zaś obwiniony o czyn stanowiący pochodną zachowania R. M., tj. o czyn z art. 122 § 2 kw.

Powszechnie znanym w polskim orzecznictwie jest pogląd, iż pomówienie współoskarżonego/współobwinionego nie stanowi dowodu pełnowartościowego, chyba że jest ono jasne i konsekwentne, a nadto znajduje potwierdzenie w innych dowodach bezpośrednich lub pośrednich, w szczególności zaś w logice wydarzeń. Nie bez znaczenia w tym względzie jest też osobowość pomawiającego, jako zasadnicza podstawa do uznania wszelkiego wyjaśnienia czy zeznania za prawdziwe i wiarygodne (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 1955 r. IV K 834/55 [w:] OSNCK 1956/2/29). Należy wyraźnie wyeksponować w tym miejscu, iż nie ulegało wątpliwościom, że zeznania M. S. w realiach niniejszej sprawy miały charakter tzw. „dowodu z pomówienia”. Stwierdzić należy, że dowód z pomówienia chociaż powinien być traktowany na równi z innymi, to jednak stanowi dowód szczególny i dlatego – co wielokrotnie podkreślono w orzecznictwie – powinien podlegać ocenie ze „szczególną wnikliwością”, „z całą ostrożnością”. Dowód z pomówienia może być dowodem winy o ile jest logiczny, stanowczy, konsekwentny, zgodny z logiką wypadków, nie jest wyrazem osobistego zainteresowania pomawiającego, wyrażającym się w przerzucaniu winy na inną osobę czy umniejszaniu swojego stopnia zawinienia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 listopada 2007 r., sygn. akt WA 45/07; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 października 2006 r., sygn. akt WA 28/06; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 października 1999 r., sygn. akt II KKN 506/97; wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 31 lipca 2008 t., sygn. akt II AKa 198/08). W ocenie Sądu wskazanie M. S. na R. M. jako na sprawcę kradzieży roweru, pomimo że w trakcie przeszukania znaleziono więcej rzeczy pochodzenia przestępczego, w ocenie Sądu spełniało wszystkie te wymogi o których była mowa powyżej, a zatem polegało na prawdzie. Gdyby świadek M. S. chciał „dokuczyć” obwinionemu i w jakiś sposób „zemścić się na nim” jak to wskazał obwiniony, pomówiłby go również o inne zachowania związane np. z zabezpieczonym suszem roślinnym.

Sąd nie dał wiary stanowisku obwinionego, iż twierdzenia M. S. to fałszywe pomówienie, a on sam nie miał nic wspólnego z przedmiotową kradzieżą. Wyjaśnienia obwinionego były niespójne, pokrętne i ewoluowały w miarę trwania postępowania.

Za w pełni wiarygodne i zasługujące na uwzględnienie Sąd uznał dowody z dokumentów w postaci protokołów przeszukania pomieszczeń i oględzin rzeczy z dokumentacją fotograficzną. Zostały one sporządzone zgodnie z obowiązującą procedurą i nie budziły żadnych zastrzeżeń.

Biorąc pod uwagę całokształt zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego oraz jego przeprowadzoną ocenę, Sąd uznał, iż zachowanie obwinionego wyczerpało znamiona wykroczenia opisanego w art. 119 § 1 kw, albowiem obwiniony w dniu 22 października 2017 roku, około godziny 17:30 – 19.00 z klatki schodowej bloku przy ul. (...) w P. dokonał kradzieży roweru typu górskiego o nazwie B., koloru czarnego z czerwonymi napisami o wartości 470,00 zł na szkodę B. G. (1).

Obwiniony niewątpliwie działał celowo, z zamiarem przywłaszczenia mienia. Zabrał rower z klatki schodowej i następnie przekazał go do przechowania M. S.. Mężczyzna był już w przeszłości karany za przestępstwa, więc dobrze znał konsekwencje wchodzenia w konflikt z prawem.

Mając powyższe na uwadze i kierując się wskazanymi w art. 33 kw dyrektywami sądowego wymiaru kary, Sąd wymierzył obwinionemu R. M. karę miesiąca ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin, uwzględniając jego warunki osobiste i rodzinne. Biorąc po uwagę stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe obwinionego niecelowe było orzeczenie kary grzywny. Bowiem obwiniony nie posiadał stałego źródła dochodu, a w ostatnim okresie przebywał w Areszcie Śledczym w S.. Przed osadzeniem utrzymywał się prac dorywczych. Jego sytuacja finansowa i majątkowa nie była zatem stabilna. W ocenie Sądu orzeczona kara ograniczenia wolności spełni swoje cele w sposób wystarczający, w zakresie prewencji ogólnej. Ponadto, obwiniony jest mężczyzną zdrowym i w sile wieku. Sąd nie dostrzegł żadnych przeciwwskazań, aby obwiniony nie mógł wykonywać kontrolowanej pracy na cele społeczne. Kara w orzeczonym wymiarze będzie także pozytywnie oddziaływać na opinię publiczną.

Na podstawie wskazanych w punkcie II wyroku przepisów Sąd orzekł o kosztach sądowych i o opłacie.

ZARZĄDZENIE

- (...)

- (...)

- (...)

(...)